

cercatu de multe ori, ca să cuprindă țera românilor; dar' li-a fostu în zadar; căci românii fiindu uniți și bravi, tatarii nu li puteau stă înainte. Suntu aprópe 550 ani de la Bogdan Dragoș și pêne astă-đi; de atunci românii locuescu pământulu pe care l'au cuprinsu; și ori câtî dușmani s'au mai încercatu să-i alunge, n'au pututu și nioi voru puté, cătu timpu românii își voru păstra limba, religiunea și obiceiurile strămoșesci.—

34. Dragoș.

Dragoș mándru ca unu sóre
A plecatu la vênátóre.
Ghióga și săgéta lui
Facu pustiulu códrului!
Corbulu móre, urșii peru
Și vulturii cadu din ceriu.
Iată cá'ntr'o dumberăviórá
Elu záresce-o căpriórá;
Fiară blándă de la munte,
Cu steluță albă'n frunte.
Și cornițe mititele
Și copite sprintinele.
Căprióra cum ilu simte
Lassă locurile strínte,
Fuge, saltă, sbórá, pere,
Ca unu vissu, ca o párere;
Érá Dragoș infocatu
O gonesce ne'ncetatu:
Đi de véră cátu de lungă
Vênátorulu o alungă
Ș'améndoi se perdu de vii,
În codri mereu pustií!
2. Iată, mári, cá de-o-dată
O poénă se arată,
Înverđită, înflorită
Și de lume táinuită.
Er' pe érbă'n poeniță
Cántă-o albă copiliță
Cu ochi dulci desmerđători
Și cu sinulu plinu de flori.
Căprióra cátu o vede
Sbórá veselu, se repede
Și li cade la picióre
Pe-unu covoru de lácrimióre.
Cátu vítézulu o zeresce
Stă pe locu și se uimesce!
Uită blánda căpriórá

Și săgéta ce ommórá,
Uită draga vênátóre,
Uită lumea de sub sóre!
„Copiliță, zisse elu,
Rezematu de-unu stejerelu:
Ești tu zina istui plaiu
Séu o flóre de la raiu?
—Dragoș, Dragoș frățióre!
Nu suntu zină, nu suntu flóre,
Ci amu suffletu feciorescu
Și Moldova mă numescu.
Multu e, multu de când te-asteptu
Să-mi alini dorulu din peptu;
Că de Domnulu suntu menită
Ca să fiu a ta ursită!
—O Moldovă'ncântátóre,
Gingașă fermecátóre!
Iată arcu-mi vitijescu ¹⁾
Lângă tine-lu ressedescu,
Ca să dee pêne'n đori
Crengi de frunze și de flori;
Și cu-acele crengi frumóse
Sá'mpletimu cununi voióse,
Una ție, una mie
Pentru-anóstră cununie!“
3. A doua đí ei plecară
Și prin codri apucară
Déluri multe ei suiră,
Multe déluri coboriră,
Pêne'n valea cea'nverđită
De-unu riu limped'recorită. ²⁾
Copiliță'nveselia
Și din gură-așa glăia:
„Dragoș, Dragoș frățióre!
Lassă ochii tói să sbóre
Peste déluri și câmpii,
Páscute de herghelii.

¹⁾ În mușții despre Transilvania, era un stejaru bătránu numitu arcu lui Dragoșu, îndoiu ca un arcu. ²⁾ Ríulu Moldova.